

PHẦN 20

Vào sáng thứ ba, Lacey phải đứng trước cửa văn phòng địa ốc Royce để chờ bà chủ mới của cô đến đúng vào lúc chín giờ.

- Cô đâu có được trả tiền để đến sớm như thế, - bà Milicient nói với nụ cười.

- Nhưng nó nằm trong thỏa thuận của chúng ta, - Lacey đáp lại. - Và tôi có thể cho bà biết là tôi bắt đầu thấy thích công việc này rồi đó.

Milicient Royce dùng chìa khóa mở cửa. Hơi ẩm của bên trong phòng phả nhẹ lên họ.

- Một chút không khí mát mẻ của Minnesota sẽ không ảnh hưởng đến sức khỏe của cô đâu, - bà nói. - Nhưng trước hết tôi sẽ pha cà phê đây. Cô thích nó như thế nào?

- Cà phê đen càng tốt.

- Regina, người phụ tá của tôi vừa mới nghỉ đẻ sinh đẻ, luôn thêm hai muỗng đường vun mà không hề mập ra một chút nào hết. Tôi có nói đó là một lý do đủ để cho tôi ghét cô ấy.

Lacey nhớ đến Janey Boyd, một thư ký của Parker & Parker, luôn miệng ăn bánh qui hay một thỏi socola mà vẫn gầy như que tăm.

- Cũng có một cô gái như thế tại...- Cô ngừng kịp lúc và nói tiếp - ...tại phòng khám bệnh tư nhân. Nhưng cũng may là cô ta không làm việc lâu tại đó. Người ta không nên bắt chước làm như thế.

Và nếu như Milicient Royce ghi nhớ lời nhận xét này và đề nghị liên lạc với người đồng nghiệp đó để tìm hiểu về Lacey thì sao? Đây cô gái, cô phải thật trọng hơn mới được.

Chuông điện thoại đầu tiên trong ngày vang lên đúng lúc.

Đến cuối giờ, Lacey rời văn phòng để ăn trưa cùng Kate Knowles.

- Tôi sẽ trở về văn phòng vào đúng hai giờ, - cô hứa - và sau đó tôi sẽ ăn một miếng bánh xăng uýt tại văn phòng để cho bà có thể đến các cuộc hẹn ở ngoài.

Cô đến Radisson vào lúc mười hai giờ thiếu hai mươi lăm, thấy Kate đang ngồi ngai nhóc một mẩu bánh mì.

- Sáng nay tôi chưa ăn gì hết, - chị nói với Lacey - và tôi hy vọng là cô sẽ không phật ý khi thấy tôi đã bắt đầu ăn trước khi cô đến chớ.

Lacey ngồi vào trong cái ghế đối diện.

- Ô không đâu. Thế vỡ kịch sao rồi?

- Hay hết ý.

Họ cùng gọi một đĩa trứng chiên, món xà lách cùng một tách cà phê đen.

- Điều sơ khởi đã xong, - Kate nói với tiếng cười - và tôi phải thú nhận là tôi đang tò mò muốn chết đi được. Sáng nay tôi có nói chuyện với Tom và có báo với anh ta là tôi sẽ ăn trưa với cô. Anh ta nói rất thích thắp tùng cùng chúng ta, anh ta nhờ tôi chuyển lời là anh ta có một kỷ niệm đẹp về cô.

Kate ăn thêm một ổ bánh mì nhỏ nữa.

- Tôi nghe nói là cô định ở luôn đây và hỏi còn nhỏ cô có đến đây chỉ một lần thôi, phải không? Làm sao thành phố như thế này khiến cho cô nhớ nó đến như thế?

Trả lời các câu hỏi bằng những câu hỏi.

- Như chị lúc nào cũng đi tuần du, - Lacey hỏi lại, - thế không có thành phố nào đó làm cho chị phải quan tâm đến nhiều hơn các nơi khác hay sao?

- Đương nhiên là có chứ. Có nhiều thành phố dễ chịu như cái này đây và nhiều thành phố khác thì không được như thế. Tôi sẽ nói cho cô nghe về thành phố mà tôi ghét thậm tệ...

Lacey cảm thấy bứt căng thẳng khi Kate chính xác kể chuyện đó lại cho cô. Các diễn viên thường có biệt tài đó, cô thầm nghĩ. Cha cô có cái năng khiếu đó và ông có thể làm chi người ta phải chú ý chỉ với một danh sách mua thực phẩm.

Khi họ uống đến tách cà phê thứ hai, cô tìm cách lái câu chuyện về Bill, người bạn trai mà Kate đã đề cập lúc tối hôm trước.

- Bữa tối trước chị có nói đến người bạn trai mà lúc đó chị thường đi chơi chung, - cô bắt đầu khơi gợi. - Hình như Bill có hay cái gì đó thì phải?

- Bill Merrill. Một anh chàng lịch sự. Anh ta có thể trở thành người yêu đây chớ dù tôi không bao giờ biết được chuyện đó sẽ đưa đến đâu nữa. Dù gì tôi cũng có xa lánh anh ta đâu. - Mắt của Kate sáng ngời. - Khổ một nỗi là tôi thường xuyên phải di chuyển trong khi anh ta cũng không ở một chỗ.

- Thế anh ta làm gì?

- Anh ta làm công việc giao dịch ngân hàng và thường đi qua Trung Quốc.

Hy vọng là hiện giờ anh ta không có mặt bên đó. - Lacey thầm cầu mong.

- Thế anh ta làm cho ngân hàng nào?

- Ngân hàng Chase.

Lacey nhận thấy vẻ nghi ngờ hiện lên trong ánh mắt của Kate. Chị này rất tinh. Chị ấy dư biết là Lacey đang moi thông tin nơi chị ấy. Mình đã biết những gì cần thiết rồi, Lacey tự nhĩ và nghĩ nên để cho chị ta nói những gì chị ấy muốn.

- Điều tốt nhất cho chị là chị phải diễn một vở kịch nào đó suốt mười năm ròng trên một sàn diễn tại Broadway, - cô ta nói đại.

- Một giải pháp bằng vàng! Tôi không những sẽ được ăn sung mặc sướng mà còn gặt hái thêm nhiều danh vọng. Tôi thích được ở yên tại New York. Đương nhiên trước tiên là vì Bill, ngoài ra Tom cũng sẽ đến đó làm việc vài năm nữa. Anh ấy đang thăng tiến trên con đường vinh quang của mình và anh ấy sẽ dừng chân lại tại chính New York kia mà. Đối với tôi, đó là trái xori trên miếng bánh kem. Cả hai chúng tôi đều là con một và là anh em hơn là bà con của nhau. Anh ấy luôn có mặt khi tôi cần. Tom là tuýp người có thể đoán được những lúc người khác cần đến mình.

Có phải vì thế mà hôm qua anh ta mời mình đi chơi tối với anh ta không? Lacey tự hỏi. Cô ra hiệu xin tính tiền.

- Tôi phải đi đây, - cô cắt nghĩa. - Đây là ngày làm việc thật thụ của tôi.

Trong buồng điện thoại công cộng, cô gọi cho George Swenson và để lại lời nhắn.

"Tôi có nhiều thông tin mới liên quan đến vụ của Heather Landi mà tôi cần phải trao đổi trực tiếp với ông tổng chương lý Gary Baldwin".

Sau khi gác máy, cô hồi hả băng ngang hành lang, vì sợ đến văn phòng trễ giờ.

Không đầy một phút sau, một bàn tay có nhiều vết đồi mồi nắm lấy cái điện thoại còn ấm hơi của Lacey.

Sandy Savarano luôn sắp xếp làm cách nào người ta không thể truy tìm các cuộc điện thoại của hắn. Túi hắn lúc nào cũng đầy tiền lẻ. Ngày hôm nay hắn định sẽ gọi năm cuộc tại máy này, sau đó đến một máy khác để gọi năm cuộc khác và làm như thế cho hết các danh sách các văn phòng địa ốc.

Hắn quay số đầu tiên và nghe trả lời: "Văn phòng địa ốc Downtown nghe đây" và liền nói ngay câu chuyện bịa đặt của hắn.

- Tôi sẽ không làm mất thì giờ của cô đâu. Tôi thuộc Hiệp Hội Văn Phòng Địa Ốc Quốc Gia và chúng tôi đang mở một cuộc điều tra về..."

Viên tổng chương lý Gary Baldwin nói thẳng thừng với Sloane, thanh tra thuộc ngành cảnh sát tại New York: "Tôi ko thích mấy tên ngu xuẩn". Ngày hôm qua ông nổi cơn thịnh nộ khi nghe Sloane báo cho ông biết là nhiều trang của cuốn nhật ký mà ông Jimmy Landu đã giao lại cho ông đã bị đánh cắp tại trụ sở cảnh sát.

- Tại sao ông không để cho chúng mất hết có phải tốt hơn không? - Ông ta đã quát tháo như thế. - Đó là điều đã xảy ra với bản gốc.

Và khi thanh tra Sloane gọi điện lại hai mươi bốn giờ sau đó, ông Baldwin một lần nữa đã thừa cơ hội này để khiển trách một cách mạnh mẽ.

- Chúng tôi lao đầu vào nghiên cứu cuốn nhật ký mà ông đã giao cho chúng tôi, để sau đó được thông báo là nó thiếu nhiều trang, rất có thể là tới quan trọng, bởi vì một tên nào đó cả gan đánh cắp chúng ngay dưới mũi các ông. Trời ơi! Thế ông đã cất nó ở đâu sau khi nhận nó? Ngay trên bảng dán tin nội bộ à? Thế còn bản sao? Trên lề đường phải ko? Với một nhãn ghi rõ: Chúng cứ liên quan đến một vụ án mạng. Mời các người cứ lấy mà dùng !

Lời công kích của ông Baldwin kích thích sự phản đối của Sloane, làm cho ông nhớ lại cái thời mà ông học tiếng Latinh tại viện quân sự Xavier. Một trong những thông thư của Thánh Saint Paul có ghi: Ne nominatur in vobis – có nghĩa là “Bạn sẽ không bao giờ thốt ra từ này”.

Đúng như vậy, thà ngậm miệng lại hơn là nói ra những gì mình nghĩ về ông ta, Sloane tự nhủ. Ngoài ra ông cũng sẽ nổi giận như thế khi nghĩ đến việc các trang của cuốn nhật ký bị biến mất trong ngăn tủ đựng tang vật của riêng ông ngay tại văn phòng của trụ sở cảnh sát.

Không thể chối cãi được, ông hoàn toàn có lỗi trong việc này. Ông luôn gắn chùm chìa khóa của tủ tang vật vào trong xô chìa khóa mà lúc nào ông cũng bỏ trong túi áo vét. Nhưng ông lại luôn cởi áo vét đó ra vì thế bất cứ kẻ nào cũng có thể lấy nó để làm 1 chìa khóa khác và bỏ nó lại trong túi áo trước khi ông kịp nhận ra là chúng biến mất.

Khi bản gốc không còn nữa, tất cả các khóa đều được thay mới. Nhưng ông vẫn không từ bỏ cái thói quen để chìa khóa trong túi áo vét được máng ở lưng tựa của chiếc ghế ông ngồi.

Ông trở lại cuộc nói chuyện điện thoại. Baldwin đã nín hết hơi và Sloane lợi dụng cơ hội để nói.

-Thưa ông, hôm qua tôi đã báo tin cho ông vì tôi nghĩ là ông phải được biết. Còn ngày hôm nay tôi điện cho ông vì tôi nghĩ rằng Jimmy Landi là một nhân chứng có thể tin được trong vụ án mà chúng ta đang phụ trách. Hôm qua ông ấy có nhìn nhận là chỉ đọc sơ qua cuốn nhật ký mà Lacey Farrell đã giao lại cho ông ta. Ngoài ra ông ta chỉ giữ nó được một ngày mà thôi.

-Ồ, cuốn nhật ký đó đâu có dài gì lắm đâu, - Baldwin trả lời gọn lỏn. – Người ta chỉ cần vài giờ để đọc nó cho thật kỹ kia mà.

-Nhưng ông ta đã không làm như thế và đây là điểm yếu của ông ta, - Sloane phản bác và ra hiệu cảm ơn Nick Mars vừa đặt một tách cà phê trên bàn của ông. – Ông ta còn hăm là sẽ hành tội chúng ta, bảo là sẽ mượn một thám tử tư cho riêng ông ta. Còn người hùn vốn với ông ta, Steve Abbott có mặt ngay lúc đó cũng làm ra vẻ quan trọng.

-Tôi khó lòng mà phê phán ông ta được, - Baldwin nói một cách khô khan. – Và dường như ông ta không thể tìm ra được đầu mối gì nên sự hiện diện của một điều tra viên khác cho vụ án có thể hữu ích lắm đấy.

-Ông biết rõ là không thể được vì người đó sẽ cản trở công việc của chúng ta. Nhưng chuyện đó chưa xảy ra ngay. Abbott vừa điện cho tôi như muốn xin lỗi vậy. Khi nghĩ lại có thể Jimmy Landi tưởng lầm là có thiếu nhiều trang trong cuốn nhật ký của Heather. Ông ta nói cái đêm mà Lacey Farrell đem nó đến, ông đã đọc nó rồi sau đó bị suy sụp nên để nó qua một bên. Qua sáng ngày hôm sau chúng ta đã lấy nó.

- Có thể là đã mất nhiều trang của cuốn nhật ký đó nhưng chúng ta không thể nào chắc chắn việc đó, có phải không? – Baldwin nhận xét bằng một giọng lạnh lùng. – Và cứ cho là ông ta đã lúng túng về những trang được viết trên giấy không kẻ hàng đi, thì việc bản gốc bị đánh cắp vẫn chứng minh là trong cơ quan ông có kẻ hai mang. Tôi đề nghị ông nên kiểm tra lại vấn đề nhân sự của mình đi.

- Đó cũng là ý của tôi. – Sloane nghĩ không cần thiết phải báo cho Baldwin biết là ông đã giăng một cái bẫy cho thủ phạm khi loan tin có nhiều chứng cứ mới liên quan đến vụ án Waring được cất giấu trong ngăn tủ.

Baldwin kết thúc cuộc nói chuyện.

- Ông hãy thông tin cho tôi và hãy cố giữ cho kỹ các chứng cứ mới mà ông vừa tìm thấy. Ông nghĩ mình có thể làm được chuyện đó không ?

- Tôi hy vọng là được. Sẵn dịp đây thưa ông, chính chúng tôi đã lấy dấu tay của Savarano trên khung cửa của Farrell. Tôi nhớ là các điều tra viên của ông đã xác nhận là hắn đã chết rồi.

Tiếng clic ở đầu dây bên kia chứng minh cho thanh tra Eddie Sloane biết được ông đã chạm phải điểm yếu của Baldwin. Một điểm cho chúng ta, ông ta hơn hờ.

Nhưng đây là một chiến thắng không có hậu và ông cũng biết điều này.

Suốt bữa trưa đó, toán nhân viên của Gary Baldwin phải hứng chịu các lời khiển trách về việc thất bại trong việc điều tra này. Và tính khí của ông thay đổi đột ngột khi hay tin người nhân chứng mà ông đang che chở, Lacey Farrell nói có nhiều tin mới muốn thông báo cho ông.

- Tôi sẽ chờ cho đến khi cần nhưng làm sao bảo cho cô ta phải gọi cho tôi lúc tối nay, - ông nói cho George Swenson ở Minneapolis.

Ngay sau cú điện này, George Swenson liền dùng xe canh chừng trước tòa nhà của Lacey chở cô về. Khi ông vừa thấy cô xuất hện, ông không để cho cô bước vào trong tòa nhà.

- Ông sắp đang nóng lòng muốn nói chuyện với cô, thôi chúng ta hãy đi ngay đi.

Ông đưa cô ra xe. Swenson tánh tình lắm lì và ít khi mở miệng để nói điều không cần thiết. Trong thời gian cô theo lớp huấn luyện tại Washington, người ta đã báo cho Lacey biết là các nhân viên liên bang không thích cái chương trình bảo vệ nhân chứng và rất ghét việc canh giữ các người được đặt dưới sự bảo vệ của họ. Họ có cảm tưởng như vú em vậy.

Ngay từ ngày đến Minneapolis, ngần ngại việc phải tùy thuộc vào một người lạ, Lacey quyết định sẽ không làm phiền người đó hơn mức cần thiết. Trong suốt bốn tháng trời, cô chỉ có mỗi một yêu cầu đặc biệt mà thôi, đó là việc đi mua bàn tủ trong các tiệm cầm đồ hơn là trong một cửa hàng lớn.

Bây giờ cô cảm tưởng là đã được nể trọng của Swenson ngoài ý muốn của ông ta. Trong khi lái xe trong dòng lưu thông dày đặc của lúc cuối ngày, ông ta hỏi cô nghĩ gì về công việc mới của mình.

- Hấp dẫn lắm, - cô trả lời. – Bây giờ tôi có cảm tưởng là mình đang tồn tại.

Cô nghĩ tiếng cầu nhau của ông là sự tán thành.

Swenson là người duy nhất mà cô có thể kể lại việc cô suýt òa khóc khi Milicent Royce cho cô xem một tấm hình của đứa cháu năm tuổi của bà. Đứa bé làm cô nhớ đến Bonnie và cô nhớ nhà đến phát điên lên. Dĩ nhiên là cô không hề nói gì hết.

Xem tấm hình của một cô bé vào độ tuổi của Bonnie làm cho Lacey muốn gặp lại đứa cháu của mình. Cô nhớ lại một bài hát hồi đầu thế kỷ: My bonnie

lies over the ocean, my bonnie lives over the sea...bring back...bring back...oh bring back my bonnie to me...

Nhưng Bonnie không phải ở bên kia đại dương. Con bé chỉ cách có hai giờ máy bay và tôi sẵn sàng đưa hết các thông tin cho ông chương lý để giúp tôi mau chóng trở về nhà được.

Họ đi dọc theo nhiều hồ nước nằm rải rác khắp thành phố. Làn tuyết rơi sau cùng được găn một tuần rồi, tuy vậy mặt đất vẫn còn trắng tinh. Dần dần các ngôi sao xuất hiện trên bầu trời, lấp lánh trong cái không khí lạnh giá của đêm tối. Lacey cho đây là một thành phố đẹp và trong một hoàn cảnh khác mình có thể thích sống tại đây, nhưng hiện giờ mình chỉ muốn về nhà thôi. Mình cần phải về lại nhà thôi.

Cuộc gọi điện tối nay, được chuyển qua một đường dây đặc biệt trong một phòng khách sạn.

Trước khi cho cô nói chuyện với Baldwin, Swenson báo cho Lacey là ông sẽ chờ ở ngoài hành lang trong lúc cô nói chuyện.

Người ta nhắc máy ngay tiếng chuông đầu tiên và Lacey nghe ông Gary Baldwin báo tên của ông.

Swenson đưa ông nghe cho Lacey: “Chúc cô may mắn” – ông thì thầm rồi bỏ đi ra ngoài.

-Thưa ông Baldwin, - cô nói, - tôi xin cảm ơn ông đã gọi cho tôi sớm như thế này. Tôi có nhiều thông tin mà tôi cho là hết sức quan trọng.

- Tôi cũng hy vọng như thế cô Farrell. Thế có chuyện gì vậy?

Khi nghe câu này, Lacey cảm thấy có ác cảm và bực bội đối với ông ta. Ông có mắt gì đâu khi chỉ cần hỏi mình lúc này sống ra sao? Cô thầm nghĩ. Đáng lẽ ông phải tỏ ra tế nhị hơn mới phải vì đâu phải cô tự ý muốn đến đây đâu. Cô bị kẹt cứng ở đây vì ông không đủ khả năng bắt tên giết người. Và cũng đâu phải lỗi của cô khi cô là nhân chứng của một vụ giết người đâu.

- Chuyện là như thế này, - cô nói rõ từng tiếng một. – Tôi biết được nhiều chuyện kể về Rick Parker, ông có nhớ đến anh ta không? Đó là một Parker của văn phòng Parker & Parker, nơi mà tôi đã làm việc trước đây, anh ta có mặt trong cùng khách sạn với Heather vài giờ trước khi cô ta chết, và cô ta tỏ vẻ hoảng sợ, hay ít ra là khá bối rối khi thấy mặt anh ta.

Một sự im lặng kéo dài rồi Baldwin mới hỏi:

- Làm sao cô có thể nhớ được cái thông tin như thế tại Minnesota, cô Farrell?

Lacey chưa nghĩ đến cách trả lời cho một câu hỏi như thế. Cô chưa hề tiết lộ cho ai biết là cô có một bản sao cuốn nhật ký của Heather Landi trước khi giao bản gốc lại cho thanh tra Sloane. Cô đã bị người ta hăm he truy tố về tội chiếm đoạt cuốn nhật ký đó trong căn hộ. Cô biết là người ta sẽ không bao giờ tin là cô làm bản sao đó với mục đích duy nhất là cô phải đọc nó theo lời hứa của cô với Isabelle.

- Tôi có hỏi cô làm sao cô có được thông tin đó, cô Farrell, - Baldwin hỏi một lần nữa. Giọng nói của ông ta làm cô nhớ lại một ông hiệu trưởng đặc biệt khó chịu trước đây của cô tại một trường trung học.

Lacey phát biểu hết sức cẩn thận, giống như thể cô đang mò mẫm đi trong một bãi mìn.

- Tại đây tôi đã làm quen được vài người bạn, ông Baldwin à. Một trong những người này có mời tôi dự bữa chiêu đãi một đoàn hát của vở kịch Quân Vương và Thiếp. Tôi có nói chuyện với Kate Knowles, một trong các diễn viên và...

- Và trong lúc nói chuyện, cô ta cho cô biết là Rick Parker có mặt trong cái khách sạn đó tại Vermont vài giờ trước khi Heather chết. Đó là điều mà cô muốn làm cho tôi tin phải không cô Farrell?

- Thưa ông Baldwin, - Lacey đáp lại và nhận thấy mình hơi lớn tiếng một chút. – Ông muốn ám chỉ gì vậy? Tôi không hiểu ông biết được những gì về tôi, nhưng cha tôi là nhạc sĩ tại Broadway và tôi đã xem khá nhiều vở ca nhạc kịch. Tôi biết rõ giới diễn viên. Vào cái đêm mà tôi làm quen với Kate Knowles, cô ta có nói là một lần cô có thủ một vai trong tuồng The Boy Friend tại Broadway cách đây hai năm. Chúng tôi có trao đổi về chuyện này và tôi đã xem vở kịch này do Heather Landi thủ vai chánh.

- Cô chưa hề báo cho chúng tôi biết là cô quen với Heather Landi, - Baldwin cắt ngang.

- Chuyện đó không có gì đặc biệt hết, - Lacey phản đối. – Thanh tra Sloane có hỏi tôi có biết Heather Landi không và câu trả lời “không” của tôi là hoàn toàn đúng với sự thật. Tôi không hề biết cô ta. Nhưng giống như hàng trăm hoặc có thể là hàng ngàn khán giả, tôi chỉ thấy cô ta đóng kịch mà thôi. Nếu như tôi xem một cuốn phim có Robert de Niro đóng, tôi có buộc phải nói với ông là tôi quen ông ta không?

- Thôi được rồi cô Farrell, cô đã ghi được một điểm cho mình, - ông ta nói không một chút mỉa mai nào. – Câu chuyện xoay quanh vở kịch The Boy Friend, rồi sao nữa?

Lacey nắm chặt ống nghe trong bàn tay phải của cô. Cô bấu các móng vào trong lòng bàn tay để cô giữ cho thật bình tĩnh.

-Kate thuộc đoàn hát đó và điều đó đương nhiên buộc tôi nghĩ là có thể cô ta quen với Heather Landi. Tôi có hỏi cô ta về điều này, sau đó tôi cố lái câu chuyện để cô ta kể cho tôi nghe về cô ấy. Cô ta chủ động kể là Isabelle Waring có hỏi tất cả các thành viên trong đoàn hát rằng họ có thấy Heather khác thường trong vài tuần lễ trước khi cô ấy chết không và nếu có thì tại sao?

Giọng của Baldwin dịu trở lại.

- Cô tỏ ra đầy mưu trí, thế cô ta nói gì?

Cô ta trả lời là tất cả bạn bè của Heather đều trả lời “có”, đúng là cô ấy tỏ vẻ lo âu. Nhưng cô ấy không hề thổ lộ với ai là tại sao. Không cho bất cứ ai biết hết! Rồi sau đó và đây cũng là lý do của cuộc gọi này của tôi. Kate có nói muốn báo cho mẹ của Heather biết một chi tiết mà cô ta đã nhớ lại. Vì luôn phải đi lưu diễn nên cô ta không hề biết là mẹ Heather đã chết.

Một lần nữa Lacey nói hết sức thận trọng.

- Kate Knowles có một người bạn trai tên Bill Merrill. Anh ta phụ trách việc đầu tư cho ngân hàng Chase. Có vẻ như anh ta là bạn của Rick Parker hay ít nhiều biết anh ta. Bill có nói với Kate là bữa trưa trước khi Heather chết, anh đang nói chuyện với Heather tại quầy bar của một trạm trượt tuyết tại Stowe. Khi Rick xuất hiện, cô ta liền nín thinh và rời bỏ quầy bar ngay tức thì.

- Bữa trưa trước khi chết ư? Anh ta có chắc không?

- Nếu như người ta tin lời nói của Kate. Theo cô ta, Heather tỏ ra bối rối khi thấy mặt Rick. Tôi có hỏi cô ta có biết lý do của cái phản ứng đó không và Kate trả lời là Rick có chơi xỏ cô ta một vố khi cô mới đến New York để sống, cách đây bốn năm.

- Cô Farrell, tôi muốn hỏi cô điều này. Cô đã làm việc tại văn phòng Parker & Parker suốt tám năm trời cùng Rick Parker có đúng không?

- Đúng như vậy nhưng Rick làm ở văn phòng West Side và anh ta chỉ về với chúng tôi ba năm sau cùng mà thôi.

- Tôi hiểu. Nhưng chả lẽ trong câu chuyện về Isabelle Waring, anh ta không bao giờ nói với cô là anh ta có quen với Heather Landi à?

- Không. Ông Baldwin, xin ông để tôi nhắc lại cho ông rõ là tôi buộc phải ở đây vì chính Rick Parker đã cho tôi biết cái tên Curtis Caldwell, một người khách dường như làm việc cho một văn phòng luật sư nổi tiếng. Rick là người duy nhất trong văn phòng đề cập đến chuyện này hoặc dường như đã tiếp

chuyện với người mà sau này được biết là kẻ đã giết chết Isabelleen Waring. Trong suốt nhiều tuần lễ mà tôi đưa khách đi xem căn hộ đó và có nói chuyện với Rick về Isabelle cùng với nỗi ám ảnh của bà về cái chết của đứa con gái mình, ông có nghĩ rằng đáng lý anh ta phải báo cho tôi biết là anh ta có quen với Heather chứ? Ít ra đó là quan điểm của tôi. – Cô quả quyết như thế.

Sáng ngày hôm sau mình giao cuốn nhật ký lại cho cảnh sát, Lacey nhớ lại. Tôi có nói với họ là tôi có đưa một bản sao cho Jimmy Landi như đã hứa. Thế mình có nói là Isabelle yêu cầu mình làm việc này không nhỉ? Mình có nói là mình có xem qua nó không? Cô bóp trán của mình, cố nhớ lại các sự kiện một cách chính xác hơn. Cầu cho họ đừng có hỏi là mình đã đi xem kịch với ai. Cái tên Tom Lynch sẽ xuất hiện trên báo chí và họ sẽ nhận ra anh ta ngay. Và họ sẽ không nghĩ là tất cả câu chuyện này xảy ra vì tình cờ.

- Chúng ta hãy kết luận lại như sau...- Cô nói người đàn ông đã thấy Rick Parker tại Stowe là một nhân viên ngân hàng có tên là Bill Merrill và đang làm việc tại Chase.

- Đúng.

- Tất cả những thông tin này được thu thập một cách ngẫu nhiên khi cô làm quen với Kate Knowles?

Lacey không còn kiên nhẫn được nữa.

- Thưa ông Baldwin, muốn thu thập các thông tin này hộ cho ông, tôi phải tổ chức một bữa ăn trưa với một diễn viên trẻ đầy tài năng mà tôi rất muốn kết bạn. Tôi đã nói dối cô ta cũng như với bất cứ người nào mà tôi đã gặp tại Minneapolis, đương nhiên là ngoại trừ George Swenson. Rất có lợi cho tôi khi tôi thu thập tất cả các tin tức có thể giúp ông trở lại một con người bình thường và tự tin. Ở địa vị của ông, tôi sẽ chú trọng đến việc điều tra các mối quan hệ của Rick Parker và Heather Landi hơn là tìm xem tôi có bịa chuyện không.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ thế, cô Farrell à. Chúng tôi sẽ thực hiện ngay các bước tiếp theo. Tuy nhiên cô cũng phải công nhận rằng rất ít nhân chứng nằm dưới sự bảo vệ của chúng tôi có cơ hội gặp được một người bạn của một người đã chết mà mẹ người đó lại là nạn nhân của một vụ án mạng mà đây cũng là nguyên nhân chính của sự bảo vệ đó.

- Và cũng hiếm có bà mẹ nào bị ám sát vì họ tin chắc rằng cái chết của con gái họ không phải do tai nạn gây ra.

- Chúng tôi sẽ lo ngay đây cô Farrell. Tôi nghĩ đã báo cho cô rồi nhưng tôi vẫn nhấn mạnh lại: cô tuyệt đối phải hết sức cẩn thận, không được lơ là trong việc canh phòng. Cô nói cô có vài người bạn mới, đó là điều tốt nhưng cô phải

chú ý đến những gì cô nói ra. Cô luôn luôn phải hết sức thận trọng. Chỉ cần một người biết được chỗ ở của cô thôi, chúng tôi buộc phải giấu cô ở một nơi khác.

- Ông không cần phải lo cho tôi, ông Baldwin, - Lacey đáp lại và đột nhiên hoảng sợ khi nghĩ đến việc cô đã báo cho mẹ cô biết hiện cô đang ở tại Minneapolis.

Cô gác máy và định rời khỏi căn phòng này. Cô có cảm tưởng là cả cái thế giới này đang đè nặng trên đôi vai cô. Baldwin gần như không thèm nghe tất cả những gì cô đã nói cho ông ta. Hình như ông ta không hề chú ý đến sự kiện Rick Parker có thể có mối quan hệ nào đó với Heather Landi.

Lacey không thể nào ngờ được là ngay trong lúc cô vừa đặt ống nghe xuống, ông tổng chương lý Gary Baldwin tuyên bố với các người cộng sự của ông như sau:

- Đúng là một đầu mối quan trọng nhất từ trước đến giờ! Parker liên quan khá nhiều trong vụ này. Và Lacey biết nhiều hơn những gì cô ta muốn nói cho chúng ta biết.